

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ένατον μετρούμενος χρόνον
στην γην εδρεύομεν των Παρθενώνων.

Εννιακόσα τέσσαρα και χίλια,
που θα βγουν λαγοί με πειραχίλια.

Των όρων μας μεταβολή ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—απ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τα ξένα όμως μερη—ό ε κ α φ ρ ά γ κ α κ α λ ' σ τ ό χ ρ ε ι .

Μηνός Γεννάριον τριανταμία,
τρμός 'στης Μπόρσας και τρικυμία.

Πούντος όκτακόσα και τριανταένα,
των Ρωμηών τα μούτρα λίαν έξημημένα.

Ο Φαδουλής το ξίφος του στομόνων στην φλεγόμενη γην των Ιαπωνών.

Όταν είδα, Περικλέτο, πως κανένας μακαράς
'στην πρωτεύουσαν δεν τρέχει,
πως μάς λείπει κι' ό παρής
για στρατών διπλά στελέχη.

Όταν είδα πως οι φοροί θα μάς φέρουν άνω κάτω,
πως έφείτος δεν θα γίνη Καρναβάλου Κομητάτο
για να σκάσουν τα παντοία των Βουλγαρών Κομητάτα,
κι' όταν είδα, κουρελή,
πως του κράτους ή Βουλή
μένει μόνη μακαράτα.

Αναγνώσας κατά κόρον
νομοσχέδια των φόρων,
τόσας κρίσεις, τόσας γνώσεις,
μυστικών ανακωνώσεις
προς πολλούς και διαφόρους
γείτονας μας Πειραιώτας,
παραλήδες σιτεμπόρους
κι' Ίπουργών συμπατριώτας.

Αναγνώσας κατά κόρον
μέλλοντας εξοπλισμούς,
κέδη προσφιλών εμπόρων,
σίταν έκτελωνισμούς,
πριν ακόμη εις νέον φόρον υποβάλη και τον σίτον
ή Βουλή των Κοινοτήτων.

Αναγνώσας συζητήσεις
διαφόρων Αθηναίων,
και τσαούτας συγκροτήσεις

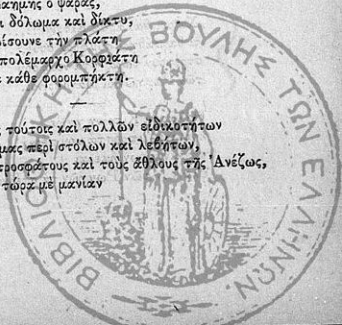
συλλαλητηρίων νέων
άπο φίλους συμπολίτας κατηρείς και σκυθραπούς,
που δεν έρχοντ' εδώ πέρα
για να πιάσουν κάθε μέρα
την ουρά της Άλεπούς.

Αναγνώσας πως έφείτος δεν θα γίνουν μάτολι πρώτοι
χάριν της Μακεδονίας, Περικλέτο πατριώτη.
Βλέπων σήμερα άργουντας χρορευτάς πανευτυχείς
και σκληρώς μακταιούμενους τόσων ίπποτων σκοπούς,
κι' αναγνώσας πως και πάλιν εξ αίτίας της βροχής
άνεβλήθη το κυνήγι της ουράς της Άλεπούς.

Αναγνώσας δε προς τούτοις μετά τόσης μου χαράς
και τας νέας άγοράς
ίππων άκαμκντοπόδων,
που νομίζεις πως πεινούν
και τόν οίκτον προξενούν
εις τα πλήθη των τριδων.

Αναγνώσας προς τοίς άλλοις
'στας τρεούσας συμφοράς
πως κι' ό Μήτσος μας ό Ράλλης
κι' ό Ζακίμης ό ψαράς,
πουχει δόλωμα και δικτω,
θα γυρίσουνε την πλάση
'στον πολέμαρχο Κορραήτη
και σε κάθε φορομπήκτη.

Αναγνώσας δε προς τούτοις και πολλών ειδικότητων
νέας σχέδια και γνώμας περί στόλων και λεβήτων,
τας έκτρώσεις τας προσφορές και τοίς θόλους της Άνέζας,
ήλθα τώσα με μανίαν

μέσα 'στην 'Ιαπωνίαν
γιά νά γίνει Γκακονέζος.

Μές 'στό Τόκιο τριγυρίζω, Περικέτο μου σκαρτάδο,
και γεραίου τόν Μιχάδο,
πού τόν λένε Μουτσουγίτο,
και τόν τρομερό τόν 'Ιτο,
πούχει σάν κι' έμένεκ μύτο.

Χαίρε, γή τών χρυσαυθέμων,
πού σ'ε φλέγει πύρ πολέμων,
Χαίρε, Τόκιο, Νακασάκη, Γκοκιοχάκι και Σικόκη...
πόλεμον κι' εγώ κηρύττω...
έχετε και σεις τόν 'Ιτο,
μά κι' έμεις τόν Θεοτόκη.

Χαίρε, θαλερά Φορμύζη,
πού σ'έν λέν και Γαϊθάνη,
ζίφος 'Αρεας άρμάζει
μοναχά 'στόν Ντεληγιάνη.

'Ω σεις Ρωμιοί, πού πρώτε
φαισκονούς και κάπονας,
έλατε, πατριώται,
νά δ'ήτε τούς 'Ιάπωνας.

'Αφήστε τούς Βουλγάρους και τήν Μακεδονία,
κι' έλατε, παλληκάρια, μέσ 'στην 'Ιαπωνία,
νά σκάσετε 'στά γέλωα, νά δ'ήτε γαλί πούχει...
χά! χά! μά τί στραχό!
έμπρός, στρακαρετόι,
νά δείξετε 'στό Τόκιο τό τρύπινο σας τσαρούχι.

Νέων πολέμων κλύδωνες, ώ πολεμάρχων σμήνη,
κάθε Ρωμής ανάσκελα 'στόν ήλιο να στραβή,
και μήτε σ' ένακ καφφενέ τραπέζι ν' απομείνη,
πού μέ πολέμων σχέδια νά μή μουντζουρωθή.

'Ω στρατηγιοί του κρεββατιού,
όσοι 'στη γή του ραχατιού
συχνά καρναβαλίζετε και ξενοασιοί γελατά
μέ τό ζυλένιο σας σπαθί,
σεις πάλιν μόνοι βοηθοί
μέσα 'στόν νέον πόλεμον τόν τρομερόν έλατε.

'Ο καθέννας σας άς βάλη
μέσ 'στό νέο Καρχακάλι
Κορεάτου και Κινέζου ρουχό παρακλό και κόσπο...
δωστό σχέδια ντακάπο
'στην 'Ανατολήν τήν 'Απω,
κι' εΐθε μέ τά πισινά της νά σας δώσ' ή μούλα κλωτσο.

Χαίρε, θαλάσσα Κιτρίνη!...
τί θά πάθης! συμφορά σου!...
στρέψουν τώρα 'στά νερά σου
τών Ρωμηών οι Μανδάρνοι.

Θάλασσα Κιτρίνη χαίρε,
κόκκινη μπροστά μου πέρινα...
συγκινήσεων ήμερικι
φλέγουν τών Ρωμηών τά στέφνα.

Μέχρι σήμερα άκόμα
δέν έξεγάσε κανείς
πώς έθύλωσαν τό χράμα
μάς θαλάσσης γαλανής
οι καπνοί τών πυροβόλων
τών άσταχομάχων στόλων.

'Αδελφέ μου Περικέτο, μέσ 'στό Τόκιο πολεμώ,
πλήν ταχέως μέ μουσικας
θά γυρίσω 'στάς 'Αθήνας
νά φιλήσω τήν ελθά σου και τόν άσπρο σου λακμό.

'Εξ 'Αθηνών.—Βρέ Φασουλή, βρέ βλάκα, βρέ βουβάλι,
πού μοναχό μου μ' άφρησε μέσά 'στό Καρναβάλι,
πώς άφρησε και τής Βουλής τής λιμαδόρα θρέμματα
κι' έπήγες 'στός 'Ιάπωνας νά δ'ής πολέμων άμάτα;

Πώς πάλι μούφυγε κρυφά;... τί κρημα, κακομοίρα,
πού δέν εστάθης τής Βουλής νά δ'ής τό πανηγύρι.
'Ελαμπε φώς χαρμόσυνον ήμέρας εξαίσιας
κι' ό ρέκτης 'Αγγελόπουλος ό Παλιγγενεσίας
επιτάσθηκε 'στά δυνατά μαζί με τόν Λεβίδη
κι' ένας τόν άλλον έλουσε μέ δυνατά βροσιδι.

Θαρηά πώς 'πέρασε καιρός, βρέ Φασουλή, κενέφρα,
πού δέν άκούστηκε βρισμά
και βουλευτού κακογλωσσά,
γιά τούτο κι' οι πατέρες μας είχαν μεγάλο κέρφ.

'Αν δέν έλειπες και σ'ό θά 'γελοώσες χαρμόσυνος...
κι' ό τών όπλων 'Υπουργός έβεβαίωσε κι' έκτενος
πώς του κ' ό 'Αγγελόπουλου του 'τραβήζανε ταυτί,
κι' έγελάσανε κι' έκτενοι, κι' έγελάσανε κι' αυτοί.

Μέ του Στρατηγού τούς λόγους 'π'ήρε δυνατά φωτιά
ό πισιτός του Ντεληγιάνη,
'Αγγελόπουλος ό πάυο,
κι' εΐπ' έμφρόνος: άν έμένε μου 'τραβήζανε ταυτίά,
πλήν ό κύριος Λεβίδης φάπικας άρπαξε γερατά,
κι' εΐπε κι' ό κύρ 'Αλεξάκης: βέβαια, θρό τρεις φορατά.

Κρημα κρημα πού δέν ήσουν 'στην σκηνήν τήν θαυμασίαν!...
λέγε τούτος, λέγ' έκτενος, άναψε φρικτός καυγάς,
κι' ό Λεβίδης εΐπε πάλιν προς τόν Παλιγγενεσιάν:
θά σου δείξω ποιος είμαι 'στός μελλούσας έκλογάς.

'Οποία μάχη, Φασουλή, τών άλλων σφοδροτέρα!...
κι' ό λαύρος 'Αγγελόπουλος μούπαν πός τόν Λεβίδη
τόν έλεγε Καρχαμπούροσ και κίτρινη γουστέρα,
πού γιά τόν Κόντε 'πέταξε τού γέρου τό σανάδι.
Μά κι' ό Λεβίδης έλεγαν 'σου Κόντε τήν μερίδα
πώς του καππού τόν Δήμαρχο τόν έπιε κατασαρίδα.

Έμπρόσμενα πώς θά λεχθούν άκόμη μεγαλύτερα,
πλήν φου! δέν είπαν πρό πολλά
κι' έπέρασαν αυτοί καλά,
κι' έμεις πολύ καλλίτερα.

Τόκιο—Φίλε Περικέτο, τών Ρωμηών γλωσσοφαγούρα,
είδα τώρα προς τοίς άλλους και τόν Νάκαρχο Κατσούρα,
και πολλοί μέ βεβαίονουν εις τούς δρόμους προπετάς

**Σās είδα, οās λιμπίστηκα
μē τā Μακεδονίστικα.**

... τῆς ράτσας τῆς 'δικῆς μας πῶς κατάγεται κί' αὐτός,
... κί' γιὰ νάχη' στās θαλάσσιες τέτοιο θρίαμβο μεγάλο
Ρωμῆς θάναι δίχως ἄλλο.

... τῶν ἄλλων τοὺς πολέμους θρίαμβοι γιὰ 'μās συχοί,
... στείλε μου τὸν Κοκορέτσα, στείλε μου κί' τὸν Γιωχῆ.

... Ἐξ' Ἀθηνῶν. — Ἐχάρηκα πολὺ γιὰ τὸν Κατσούρα
... κί' ἐμῆθσα, βρέ Φασουλῆ, κί' ἔριξα μὲ κουμεπουρα.

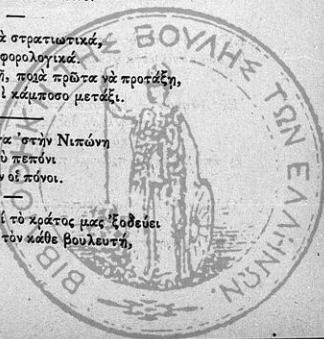
Τώρα, φίλε ποθητέ,
τρέχουν τόσο βουλευταί
κάθε 'λίγο κί' λιγάκι
στῆς Κερκίρας τὸν Γεωργάκη,
... τοῦ λέν τὰ σχέδιά του κατὰ μέρος νά τάρηξη

πρὶν ἢ πείνα μᾶς ψοφήσῃ,
πλὴν ἐκείνος τοὺς φωνάζει: τάρησα κί' δὲν τάρηνο
μὰ τὸν 'Ἄγιο Κωνσταντῖνο.

Οἱ μὲν τοῦ λένε: πρόταξε τὰ στρατιωτικὰ,
οἱ δὲ τοῦ λένε: πρόταξε τὰ φορολογικὰ.
Κί' αὐτὸς δὲν ξέρει, Φασουλῆ, ποῖά πρῶτα νά προτάξῃ,
μὰ 'λίγο ρύζι στείλε μου, κί' κάμποσο μετάξι.

Τόκο. — Πῆγα 'στὴν Νιτώνη
κί' ἔφαγα πολὺ πεπόνι
κί' μ' ἔθερισαν αἱ πόνοι.

Μ' ἐρωτοῦσε κί' ὁ Μικαδὸς τί τὸ κράτος μας 'ξοδεύει
γιὰ τὸν κάθε λογαμάχο, γιὰ τὸν κάθε βουλευτή,

κι' ἡ Μικάδνα ῥωτοῦσε σοβαρῶς ἂν ἀληθεύῃ
πῶς τοῦ κύρ' Ἀγγελόπουλου τοῦ ῥαββίκου ταυτί,
κι' ἂν ὁ κύριος Λεβίδης, ποῦκανε πολλοὺς στραπάτσας,
ἔφαγε τῶνόντι μπάτσας.

Εἶδα καὶ τῶν Ἰσπανίων τὸν Μίνιστρο τὸν Κομοῦρα,
ὅταν νὰ λέμε τὸν Ρωμῶνα,
τάπα καὶ μὲ τὸν Μομοῦρα,
τῶν ἱππέων τὸν Οὐλάνο,
καὶ μοῦ λέγει πῶς δὲν ἔχουν ἄλογα τῆς προκοπῆς
γὰρ νὰ δώσουν ἱστὺς ἱππέσι.

Κι' ἐγὼ τοῦπα, Περικλέτο: μὰ γκατὶ δὲν μὰς τὸ λές,
μόνο κάθεσι καὶ κλαῖς;

Ἔχομ' ἐμεῖς ἀλόγατα γὰρ τὴν καββαλιάρικα
τῆς τελευταίας ἀγορᾶς ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία.
Ἔχομε κι' ἄτιχα τῆς φωτιᾶς γοργόποδα, μὰ κι' ἄλλα,
πράσινα ὅταν περιπατο, κάτασπρα ὅτ' ἔφυγάλα,
ἄτιχα ἴηλά, πελώρια, μὲ διαπλάττε ρουθόνηα,
κι' ἔταν μὰς φαίνονται κοντὰ τοὺς βάζομε τακούνηα.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Συζήτησις σφοδρὰ ἑστὰ καφφενεῖα,
παντοῦ Μικάδος, κεργιλές, καφφές, Ἰσπανία.
Μεγάλη φιλοπόλεμος συγνήσις ἐν γένει,
ποῦ κι' ἡ γκαμῆλα κατ' αὐτὰς πολλὸ σπανάκις βγαίνει.

Παρ' ἔβαν σχολιάζονται καὶ στῶλο καὶ στρατοί,
κι' ἴσω νὰλθοῦν ὅταν πόλεμο Ρωμηρῶν σταμακετοί,
κι' ἴσω νὰ στείλουν κι' ἄλογα, ξυλιόμε πυροσέστη,
ἑστὸ Τόκιο τοὺς πολεμιστάς,
Ἑλληνοφίλους Βουδδιστάς,
γκατὶ πολλὰ μὰς ἔφεραν ἀπὸ τὴν Βουδαπέστη.

Τόκιο. — Πόλεμος φρενήρης κι' αἰμα πολεμάρχων ρέσι,
κι' ἔσκαν χρυσὴ παρέα
μὲ Κορέους στὴν Κορέα,
κι' ἔλο σκέπτομαι τί κάνουν κι' οἱ δικοὶ μὰς οἱ κορέσι,
ποῦ τὰ κρέατά μὰς τῶνε,
Περικλέτο φαμερῶνε.

Εἶδα καὶ τὸν Γκαμαγάτα, Στρατιλάτη τραντακτό,
κι' ἀπὸ τρυφερὰ ποτινίμα μόνιζε διαλεκτό,
κι' εἶπα μετὰ φιλαυτίας ἀληθῶς Ἑλληνικῆς:
ποῦ νὰ βλέπης, Γκαμαγάτα, τί ποτινικαρο βαρβάτοι
μὲς ἑστὸ βάθος ἀλωνίζου κάθε κάσας Κεντριχῆς...
εἰμπορῶν σὲ βεβαιῶνα νὰ χαλᾶσουν καὶ κρεββάτι.

Κι' ἂν ποτὲ ἑστὸς τόπος ἔθνης τῶν Ρωμηρῶν τοὺς κλασικούς
θὰ σοῦ κάνω μέγα γεῦμα μὲ τοιούτους ποτινικούς.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Ἐχάρηκα καὶ γὰρ τὸν Γκαμαγάτα,
τὸν πλήρη δόξης καὶ τιμῆς,
γὰρ αὐτὸν φωνάζομε κι' ἐμεῖς
κι' ἀπὸ τὰ νύχκα πιάνομε πολλὰς φορᾶς τὴ γάτα.

Ὁ Καρνάβαλος γνωρίζεις πῶς ἐφέτος δυστυχῶς
ἦλθε πένης καὶ πτωχός.
Ἦτῆς Βουλῆς τὴν καθοράχη μοναχός τοῦ περπατεῖ,

καὶ τὴν βλέπει καὶ τὴν βλέπει τὸ κεφάλι τοῦ κινῶν,
κι' ραντίζει τοὺς πατέρας μὲ κωμῶσας κομρετί,
ποῦχαν ἀπὸ πέρας μείνει μὲς ἑστὸ γῶμα τὸ κλεινόν.

Τόκιο. — Φίλε Περικλέτο, κωμωχία μὲ πυρὰ
ἑστῆς Κιτρινης τα νερά
καὶ πλησίον τοῦ Γκαλού,
γεζά σου, πάπα τοῦ γκαλού,
καὶ μὴν ἀγαπᾶς ἄλλου.

Τρομερὰς ἁμοροντίας τρομερῶν ἀκούω θηῶν,
μὰ δὲν μολυγραφῆς πῶς ἴηγε κι' ὁ χορὸς τῶν Ἀμοργίνων.

Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. — Δὲν ἴηγα
ὅταν χορὸν αὐτὸν, κολλήγα,
ποῦ προσῆλθε γαυριῶσα κι' ἔλ' ἡ νῆσος Ἀμοργός...
λέν πῶς ἴηγευε πολύ,
μὰ δὲν ἔρω, Φασουλῆ,
ἂν κι' εἰς τοῦτον προσεκλήθη κάποιος Πρίγκηψ κι' Ἰπουργός,
ὅπως τῶρα συνεθίζου νὰ τὸ κάνουν τὰ παντοῦ
τῆς Ἀθῆνας σωματεῖα.

Χωρὶς προσκλήσεις ὑψηλὰς πᾶν οἱ παράδες ἄδικα,
καὶ τόσο θὰ πολιτισθῶν οἱ φίλοι συμπολίται,
ποῦ δὲν θὰ γίνετα χορὸς κι' ἔκει ἑστὰ Πιθαρχάδικα
χωρὶς κι' εἰς τοῦτον Ἰπουργός ἡ Πρίγκηψ νὰ καλῆται.

Τόκιο. — Τί φρίκη, Περικλῆ... δευτέρα κωμωχία,
λές πῶς χορεύου κι' ὀρατὰ κι' ἄρατα στοιχεῖα.

Νέφη κωνῶν ἐσκέπασαν τοὺς θόλους τοῦρανοῦ,
λάμπουν θαυρακτοφῶς
καὶ πυροπολεῖται τῶρα
τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ, ἡ Πρέβεζα καὶ τὸ Κακαμπουρῶν.

Βλέπω ἔμπροστὰ τὸν Πηνεὶ καὶ πίσω τὸν Εὐρώτα...
γαῖρε, Πατρίς... δὲν λησιμονῶ τὰ τρόπατά τὰ πρῶτα.
Κραυγὰς ἀκούω γεραῖς, φρικώδεσι, δικαστοῦς,
μὰ διακρίνω παρκεῖται καὶ κωνοσφόρους
ὅσαν τῆς δικαίης μὰς, Περικλῆ, τὴν Ἄλφα, Βῆτα, Γάμα,
κι' ἀπὸ τὸν ποταμὸν Γκαλού τραβᾶ ἑστὴν Γροκοχάμα.

Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. — Γκαρεμῖου, Φασουλῆ Γροκοχάμαλη
καὶ σαχλὲ κατακορμάλλη,
κι' ἔλα ἑστὰς ἰσοτερῶν νὰ τὰ λέμε μὰς χερά
μὲ τὸν κάθε παπαγάλο...
σὲ προσμῆνα δίχως ἄλλο...
θὰ μ' εὐρῆς ἑστὸν Ζαχαράτου νὰ φουσκῶναι μὲ νερά.

Σὰς συνιστᾷ τὴν Ἐρευνα τοῦ Πλάτωνος Δρακοῦλη,
συνδρομητικὰ τῆς γίνετα κι' ἄς τῶτε παραποῦλι.
Σοφὸς καθ' ὅλα γράφεται καὶ βγαίνει ἑστὴν Ὁξφόρδη,
καὶ τὴν διαβάζου Ἑλληνας, ἄλλα κι' Ἑγγλέσι Δόδοι.
Τοιούτου σφρίγους Ἐρευνα, τοιούτου διδασκῆριον,
ἀξίζει πᾶσαν συνδρομὴν καὶ πᾶν συγχαρητήριον.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Σίμωνος Χριστέλλ...
θερμὰ συγχαρητήρια κι' ὁ Φασουλῆς τὸ στέλλει.

Γὰρ τὴν Τιμή, τοῦτέστι Χριστοθεσίλην δόξα,
πληρῶς σκηνῶν ὀρεῶν καὶ λυρισμῶν συνάμα.